

ethvert væsentligt Fremskridt for Samfundsviklingen.

Witthor: Efter at denne Erklæring er fremkommen, er det jo mindre tilløkkende at tage Ordet. Smidlerid forekommer det mig dog, at der under den nuværende Stilling kan være Anledning til at fremkomme med de Fordringer, som man maa gjøre, baade til Ministeriet og til dette Things forskjellige Fraktioner, ligeoverfor Finantsloven, og det er dette, der har gjort, at jeg dog ikke har villet afstaa fra at tage Ordet. Men førend jeg gaar over til det, der saaledes for mig er Anledningen til at udtale mig, skal jeg med et Par Ord omtale det lange og saare vigtige Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer). Ganste vist tror jeg, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) havde Ret, naar han ikke i dette Dieblit vilde gaa ind paa et saadant Foredrag, og det vilde jo vistnok ogsaa være umuligt for noget Medlem her i den Grad at fatholde den Masse af Tal, der kom frem, at der med nogen Nytte ligeoverfor Forsfatteren af dem kunde hævdes nogen Diskussion. Talene vilde jo komme til at foreligge trykte, og da vil en saa kyndig Mand som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds vist nok ikke unblade at belyse den nærmere. Det har været mig tilfredsstillende at faae at vide, at han ikke hører til de Troende, nemlig til dem, som antage, at den Autoritet, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds er beskædt med, skulde kunne være afgjørende lige over for andre ligesaa store Autoriteter baade i vort og i andre Lande, Autoriteter, som have en modsat Anskuelse. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds kom jo til det Resultat, at de indirekte Skatter i Grunden ere de fortræffeligste; thi han sagde, at de tyngte stærkest paa de bedre Stillede. Andre have den modsatte Anskuelse, og jeg tror da forresten ogsaa, at der er mange af de indirekte Skatter, hvis Vælske pien-synlig mere generer de mindre Bemidlede end de bedre Stillede. Jeg skal for Exempel nævne Stempelskatten. I hvor mangfoldige Tilfælde er den ikke netop i Virksomhed imod den Fattige i det allermest trykkende Dieblit? Lad os blot tage dette ene Exempel. Jeg vil dernæst sige, at de indirekte Skatter, navnlig Stempelskatten og Afgiften ved Eiendomsverdragelser, volde Samfundet Bryderi og hæmme dets Udvikling paa en Maade, som er næsten aldeles utaaelig. Det er saa mange forskellige Forhold, hvor Stempelskatten

træder hindrende i Veien for Samfundets Udvikling i forskjellige Retninger, at det undrer mig, at det ærede Medlem aldeles har overset denne Side af Sagen, naar han saa uforbeholdent anerkjendte de indirekte Skatters Fortrinlighed. Smidlerid havde det ærede Medlem dog selv en Tølelse af, at ganste useilbart var dette System ikke; thi han talte om, at han dog vilde have det noget lempet — jeg tror ikke at feile i, at hans Ord lode saaledes. Altsaa ser det ærede Medlem — hvor fortrinlig han end finder dette Bessatnings-system, som vor nuværende Regjering følger, og som jeg kan sige har været fulgt al den Tid, paa ganste enkelte Dieblitte nær, da vi have kjendt en konstitutionel Tilværelse, dog deri en Ting, som burde lempes: I den Henseende er jeg aldeles enig med det ærede Medlem. Men jeg vil henlede Opmærksomheden paa en anden Skat, som jeg tror, at det virkelig er paa Tiden, at man aflaster, naar der er finantsielle Forhold tilstede, som ikke vække Betænelighed i saa Henseende. Er det nemlig dog ikke sandt, at Krigstoldskatten har forrykket det Toldgrundlag, som blev lagt i 1863? Dette blev anerkjendt den Gang, Skatten blev vedtagen; der var her Statsøkonomer tilstede — jeg vil nævne Professor David — som lige-frem erklærede, at det var ganste rigtigt, at det greb forstyrrende ind i vor Toldgrundlag, og at det heller ikke var, fordi det var en retsærdig Skat, at man vilde have den, men at man vedtog den, fordi man ikke paa noget andet Sted kunde finde Midler til at dække de Tryk paa Finantserne, som Krigen havde udøvet. Nu spørger jeg: Er det da ikke paa Tiden at affasse Krigstoldskatten og lade de normale Forhold med Hensyn til Told-beskatning indtræde igjen, og jeg vil sige, førend man giver sig til at reformere Toldblon-givningen i det Hele. Dette er Noget, som det forekommer mig, at man med Ret kunde have fordret for længe siden, ligesom det ogsaa er blevet fordret, idet der derom er bleven stillet Ud-dringsforslag. Men man har som sædvanlig skudt sig ind under det Forhold, der finder Sted mellem Finantsloven og andre Love, at man ikke fra Regjeringens Side har villet anerkjende, at man kan lade en saadan Statsindtægt, der berøbe sig paa Lov, bortfalde af Finantsloven, uden at den i Forveien var vedtagen ved en ny Lov, som giver Berettigelse hertil. Man har altsaa ladet denne Skat bestaa saa lang Tid efter Krigen, og jeg kan jo meget godt forstaa, hvorfor navnlig den nuværende Regjering ikke gjerne har villet miste den, da vor Regjering i den Grad holder Landet paa